

Ha arribat el meu paquet?

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: David Carretero

Quan el Pau va enganxar el nas a la finestra i va veure que havia nevat, va posar-se de mal humor. Allò volia dir que el carter trigaria més a arribar al seu poble i ell ja estava prou nerviós. De fet, estava tan impacient, que va decidir anar personalment a l'oficina de correus per rebre abans el seu paquet.

Només sortir de l'escola, el Pau va plantar-se davant el mostrador del senyor Miquel i posant-se de puntetes perquè l'home el veiés, va preguntar:

—Què ha arribat el meu paquet?

Però el Sr. Miquel va continuar endreçant les poques cartes que tenia, sense sentir-lo.

Tres vegades va haver de repetir el Pau la pregunta, fins que el vell Miquel el va sentir. Tothom sabia que l'home era una mica dur d'orella, i al Pau li molestava haver d'esperar tant a que li fessin cas. Però finalment, l'home va reaccionar i va fixar-se en el marrec que continuava de puntetes traient el nas pel taulell.

—La tieta Lola m'envia un paquet des de la Xina. Ja deu haver arribat.—Va insistir el Pau.

—Ah sí? —Va dir el vell Miquel. —La Xina és molt lluny. Però deixa-m'ho mirar. —I arrossegant els peus, va revisar el munt de caixes que desava sota el mostrador.

Al Pau li va semblar que aquell home trigava una eternitat a revisar els paquets. Es clar que al Pau tot li semblava que trigava molt. A ell li agradava que les coses passessin ben de pressa. No li agradava esperar el sopar quan tenia gana, ni que la xemeneia escalfés quan tenia fred, ni que el forn acabés de coure les galetes de l'àvia. Quan ell volia una cosa, la volia immediatament, i haver d'esperar les coses li semblava una tortura.

—Què hi és? —Va preguntar el Pau, intentant que l'home es donés pressa.

—Em sembla que no. Aquí no ha arribat res—Va dir el Sr. Miquel. —Però no t'amoïnis que si ha de venir, ja arribarà. Ves a casa i espera que t'ho porti.

Però d'esperar el Pau en sabia ben poc, així que va decidir que es quedaria a l'entrada del poble per poder veure al carter quan arribés de la ciutat.

Gairebé una hora s'hi va estar fins que el Sr. Miquel va decidir apropar-s'hi.

—Agafaràs fred, aquí assegut. Perquè no m'acompanyes a repartir les cartes? A més, quan arribi el carter de la ciutat, jo seré el primer a assabentar-se'n.

El Pau va pensar que potser sí que seria millor acompanyar al vell Miquel. El cert és que tenia fred i estar a la vora del carter, li assegurava que tan bon punt arribés el paquet, ell el podria recollir.

—T'acompanyo— va dir. I a partir d'aquell moment va passar-se la tarda recorrent el poble de casa en casa. Saludant a uns i a altres, assabentant-se de qui havia nascut, qui s'havia posat malalt i qui havia anat a ciutat a comprar-se una tele nova. El Pau es va divertir molt acompanyant al vell Miquel, i encara va poder tastar un pastís de carbassa, un grapat de nous, un glopet de llimonada i dues mandarines que els hi oferien per les cases.

Però en acabar el dia, per més que el Pau va córrer per arribar de pressa a l'oficina de correus, va comprovar que no havia arribat res.

—Ja t'ho portaré demà, si arriba—Va dir el vell Miquel.

Però el Pau estava massa decebut. Estava trist perquè havia perdut tot un dia esperant el seu paquet i la impaciència el corroïa. Aquella nit no va poder dormir, i l'endemà, va córrer de nou a l'oficina de correus esperant veure-hi el carter.

—Ja tornes a ser aquí?—Li va preguntar el Miquel. Però aquest cop va entendre que el Pau no es tornaria a moure fins que arribés el seu paquet.

—Per què no m'ajudes a desar aquestes cartes velles?—Va preguntar l'home al Pau que estava a la porta de l'oficina mirant al carrer impacient.

I sense gaire esma, el Pau va obeir. Tampoc tenia res més a fer.

Aquell matí, el Pau es va passar les hores remenant velles caixes amb el Sr. Miquel. Estaven plenes de cartes i postals que ningú havia volgut recollir i a força de remenar-les el Pau va descobrir un munt d'imatges de llocs als que mai havia anat, va llegir lletres en idiomes que desconeixia i va veure fotografies de gent llunyana que li van agradar tant. Quan ho van tenir tot endreçat, el Pau va adonar-se que el carter encara no havia arribat.

—Sí que triga—Va queixar-se el noi.

—Es que la Xina és molt lluny. —Va dir el Sr. Miquel. I tot remenant, encara va trobar un feix de postals amb imatges de la Xina que li va ensenyar al Pau. Que bonics que li van semblar aquells paisatges, i que divertits els barrets, i els colors dels vestits, i els menjars i les cases, i els palaus...

Tan bé s'ho va passar, que aquell vespre el Pau no va rondinar tant quan va explicar que el paquet encara no havia arribat. Ja tornaria a anar a correus l'endemà.

I l'endemà hi va tornar. I l'altre, i l'altre... I un dia va acompanyar al senyor Miquel a dur un paquet a l'Emilio, el de les vaques, i just va veure com naixia un vedell. I l'altre va compartir uns bombons francesos que li acabava d'enviar per correu un jove enamorat a la Remei. Un altre va ajudar a escriure una carta al vell Andreu que ja no s'hi veia, i també va divertir-se ajudant als germans Colet a construir un moble suec que els hi havien enviat per peces.

El cert és que el Pau, cada dia s'ho passava més bé anant a l'oficina de correus a esperar el seu paquet. Però un bon dia, el paquet va arribar. El carter de la ciutat va fer sonar el clàxon tan bon punt va entrar al poble, i aquest cop el Miquel el va sentir.

—Mira, ja el tens aquí—Va dir-li l'home al Pau.

Però, estranyament, aquell dia el Pau ni va córrer ni va exclamar-se. Va sentir el timbre del carter i va continuar jugant amb els gats que feia poc havien nascut a l'era de la senyora Eulàlia. Va continuar jugant mentre el vell Miquel li entregava a la dona unes cartes de la filla, que estudiava a Suïssa, i encara va tenir temps de provar una mica d'aquell guisat tan bo que feia l'Abibba, una jove que havia arribat d'Àfrica, i que de tant en tant s'entretenia a cuinar els seus plats.

Tan sols al vespre, quan el vell Miquel ja ho havia entregat tot, el Pau va recordar que a l'oficina de correus hi havia el seu paquet. Per un instant va tenir l'impuls d'anar-hi corrent per arribar-hi de pressa. Però tot d'una es va adonar que el vell carter no podria córrer, i el Pau va preferir continuar caminant al seu costat. Només així podria seguir escoltant la història que l'home li explicava de quan era jove i festejava a la plaça. El va escoltar, i per primera vegada a la vida va celebrar que les coses anessin a poc a poc. A pas lent i sense pressa, per assegurar-se que el vell Miquel tenia prou temps d'explicar-li tota.

A més, aquell paquet que venia de la Xina, be podria esperar.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu Barcelona amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital